

Τὸ Πάσχα καὶ ἐμεῖς (Γιαννουῶτος Ἀναστάσιος Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὸ Πάσχα ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς ὀρθόδοξης λατρείας. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κορωνίδα τῆς πίστεώς μας. Σφραγίζει τὴν πνευματικὴ ταυτότητα τῶν Ὀρθοδόξων. Καθορίζει τὴ δύναμη τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος.

Παραταῦτα, συχνὰ συμπεριφερόμαστε σάν νά μὴ σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς ὁ Χριστός• σάν νά πρόκειται γιὰ κάτι πού δέν σχετίζεται μέ τὴν καθημερινότητά μας, τὰ λάθη, τίς προδοσίες, τίς ἀποτυχίες, τίς προσδοκίες μας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι εὐαίσθητοι, πού συνοδεύουν τὸ Χριστό μέχρι τὴ Σταύρωσή Του. Στέκονται μέ σεβασμό ἐμπρός στον ἥρωα, τὸν φίλο τῶν πονεμένων καὶ φτωχῶν, τὸ θύμα τῶν ἀνόμων καὶ πονηρῶν. Σταματοῦν ὅμως ἐκεῖ. Συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ξεσκέπασε τοὺς διεφθαρμένους, τοὺς ὑποκριτές. Ἀλλὰ περιορίζονται σ' αὐτό. Δυσκολεύονται νά κάνουν τὸ ἐπόμενο βῆμα. Ἀδυνατοῦν νά Τὸν δοῦν ὡς τὸν Κύριο τῆς ζωῆς, ὡς τὸν Ἀναστάντα πού ἄνοιξε θύρα ἐλπίδας στό ἀδιέξοδο τοῦ θανάτου, πού ἔδωσε νόημα στή ζωή.

Αὐτό ὅμως εἶναι ἀκριβῶς τὸ κυρίως νέο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου: «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15, 17). Γι' αὐτό καὶ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνουμε τὸν πανηγυρικό παιάνα, Χριστός Ἀνέστη, καὶ ψάλλουμε μαζί μέ

τόν ύμνωδό: «Τό άκατάληπτον τῆς σῆς σταυρώσεως καί άνερμήνευτον τό τῆς έγέρσεως θεολογοῦμεν οί πιστοί άπόρρητον Μυστήριον• σήμερον γάρ θάνατος καί ό Άδης έσκύλευται, γένος δέ άνθρώπινον άφθαρσίαν ένδέδυται• διό καί εύχαρίστως κραυγάζομεν• Δόξα, Χριστέ, τῆ Άναστάσει σου» (Παρακλητική, Ήχος γ', Κάθισμα Όρθρου).

Όσοι δυσκολεύονται νά άποδεχθοῦν αύτή τήν άλήθεια, άς μή λησμονοῦν ότι μεγάλες έμπειρίες τῆς ζωῆς, ιδιαίτερα ή άπέραντη, πολυεδρική έμπειρία τῆς άγάπης, ύπερβαίνουν τίς νοητικές περιγραφές καί όριοθετήσεις. Ζήτημα πίστεως, θά πεῖ κανείς. Άσφαλῶς. Άλλά καί θέμα έλευθερίας γιά τό άποφασιστικό άλλα προς τό άρρητο. Ό Θεός δέν μᾶς αναγκάζει νά ύποταχθοῦμε στήν άλήθεια πού Αὐτός άποκαλύπτει. Σέβεται τήν έλευθερία μας. Τελικά πάντως, αύτή ή πίστη προσδιορίζει τήν όρθόδοξη συνείδηση, ανοίγοντας άπέραντους όρίζοντες στήν όρθόδοξη σκέψη καί βιοτή.

Αύτή τήν πεποίθηση στήν Άνάσταση μᾶς καλεῖ ιδιαίτερα σήμερα ή Έκκλησία μας νά ανανεώσουμε. Νά δυναμώσουμε τή πίστη μας «εις έναν Κύριο [...] σταυρωθέντα καί αναστάντα». Όταν ή αναστάσιμη βεβαιότητα άτονεῖ, τότε ή κοινότητά μας, έστω καί άν όνομάζεται «χριστιανική», έκφυλίζεται. Μεταβάλλεται σέ άπλό κοινωνικό, έστω φιλανθρωπικό σύνολο, θρησκευοποιημένο, πού έξωτερικά μόνο συνδέει τά μέλη του. Δέν εῖναι πιά Έκκλησία πού ανυψώνει προς τά άνω, προς τό Θεό, πού ένώνει τόν πιστό μέ τό Χριστό. Όσο ούσιαστικότερη καί, έντονότερη εῖναι ή βίωση καί ή αναγγελία τοῦ μυστηρίου τοῦ Πάσχα, τοῦ γεγονότος τῆς Άναστάσεως, τόσο ή παρουσία καί ή άκτινοβολία τῆς Έκκλησίας καθίσταται αύθεντικότερη καί πιά εύεργετική γιά όλόκληρη τήν ανθρωπότητα.

Προσβλέποντας στόν αναστάντα Κύριο, στόν όποιο έχει δοθεῖ «πάσα έξουσία έν ούρανῶ καί επί γῆς», προγευόμαστε τήν Άνάσταση στήν καθημερινότητα. Άκόμη κι όταν διαπιστώνουμε μαζί μέ τόν Ψαλμωδό: ότι «περιέσχον με ώδύνες θανάτου, καί χείμαρροι ανομίας έξετάραξαν με, ώδίνες άδου περιεκύκλωσαν με, προέφθασάν με παγίδες θανάτου» νιώθουμε μέσα μας μία μυστική δύναμη αντιστάσεως σέ κάθε μορφή διαφθοράς καί παρακμῆς.

Τό πιά βέβαιο γεγονός, ή προσμονή τοῦ τέλους τῆς επίγειας διαδρομῆς μας -άπό ασθένεια, άτύχημα ή γηρατιά- φωτίζεται ήρεμα. Γιά όποιον πιστεύει στήν άνάσταση, τό μέλλον ύπερβαίνει τό σύνορο τοῦ έπιγείου θανάτου. «Διό ούκ έκκακοῦμεν (δέν χάνουμε τό θάρρος μας), άλλ' εῖ ό έξω ύμῶν ανθρωπος διαφθείρεται, άλλ' ό έσωθεν ανακαινοῦται ήμέρα καί ήμέρα» (Β' Κορ. 4:16). Όποιος έχει τόν σταυρωθέντα καί αναστάντα Έμπνευστή, Στήριγμα, «Κύριο», βιώνει ό,τι πιά πολύτιμο καί δυνατό μπορεί κανείς νά ζήσει.

Άλλά υπάρχει και μία άλλη κρίσιμη για πολλούς χριστιανούς πλευρά: συχνά με τά χείλη αναφερόμαστε στην Ανάσταση, αλλά τό ήθος μας και ή καθημερινή μας ζωή κινούνται στή σκιά τοῦ ἄδη, μακριά από τό ὀλόλαμπρο φῶς τοῦ Πάσχα, σέ χώρους σκοτεινούς, σέ περιοχές ὑποκρισίας, ψεύδους, ἀδικίας, σκληρότητας, ὑποδουλώσεως στή δυναστεία ποικίλων παθῶν ὅταν περιφρονοῦμε στήν πράξη τίς συνέπειες τῆς Ἀναστάσεως• ὅταν ἀντικαθιστοῦμε τό ἀναστάσιμο φρόνημα μέ τό φρόνημα τῆς σαρκός.

Μέ τό πασχάλιο γεγονός, «τά ἀρχαῖα παρήλθε, ἰδού γέγονε καινά τά πάντα», τονίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος και προτρέπει τόν καθένα μας: «τήν καλήν ἀλλοίωσιν ἀλλοιώθητι». Ὁ κάθε πιστός καλεῖται νά βιώσει μία οὐσιαστική ἀλλαγὴ πρὸς τό καλύτερο. Στήν εὐχή τῆς προετοιμασίας για τή συμμετοχή στή θεία Εὐχαριστία, στό σταυροαναστάσιμο Δεῖπνο στό ὁποῖο κορυφώνεται ή προσωπική σχέση μέ τό Χριστό, ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Μεταφραστής θέτει στά χείλη τοῦ κάθε πιστοῦ: «Ὁ τῆ τριημέρω σου και ζωηφόρω ἀναστάσει τόν πεπτωκότα προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῆ ἁμαρτία κατολισθήσαντα, τρόπους μοι μετανοίας ὑποτιθέμενος». Ἡ λύση για νά ξαναβροῦμε τή λάμψη τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος και ήθους πού καταυγάζονται από τήν Ανάσταση εἶναι ή τίμια, συνεχής και ἔμπρακτη μετάνοια. Μία ἐσωτερική πορεία πνευματικῆς ἀνανεώσεως μέσα στήν ἱερότητα εἰλικρινοῦς αὐτοσυντριβῆς και ταπεινώσεως. Ἀνάβοντας τήν πασχαλινή μας λαμπάδα, καλούμεθα νά ἀνοίξουμε διάπλατα τήν ὑπαρξή μας, για νά εἰσδύσει «φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός» στή συνείδηση, τή βούληση και τίς ἀπόκρυφες πτυχές τοῦ ὑποσυνειδήτου μας, «στά κρυπτά της καρδίας», και νά καθαρῖσει ἀπό πάσης ἁμαρτίας «τήν ἐν σκότει ψυχὴν μας ὑπάρχουσαν». Ὡστε νά γίνουμε ἄνθρωποι ἀληθινοί, εἰλικρινεῖς, ἔντιμοι, δίκαιοι, φωτεινοί.

Στή σημερινή μεγάλη γιορτή ή Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μᾶς ξαναφέρνει ὀλοζώντανα, μέ ὅλη τή λαμπρότητα και τήν ἔνταση τῆς λατρείας της, τή μεγαλειώδη ἀλήθεια: Χριστός Ἀνέστη! Για νά μᾶς καλέσει νά ἀπαντήσουμε, ὄχι μόνο μέ τό στόμα μας ἀλλά μέ τή καρδιά, μέ τή βούλησή μας: Ἀληθῶς Ἀνέστη! Καί, ταπεινά, νά δεηθοῦμε: «Προσθες ἡμῖν πίστιν, Κύριε, εἰς τήν Ανάστασίν Σου». Για νά χαροῦμε τήν ὑπέρβαση τοῦ ἀδιεξόδου τοῦ θανάτου. Για νά ἀπορροφήσουμε κάτι ἀπό τό ἀνέσπερο φῶς ἀλήθειας και ἐλπίδος πού ἔφερες στήν ἀνθρωπότητα. «Προσθες ἡμῖν πίστιν, Κύριε, εἰς τήν Ανάστασίν Σου». Για νά νιώσουμε κάτι ἀπό τήν ἀνεξάντλητη μεταμορφωτική δύναμή της. Καί σέ ὅσους ἀκόμα στέκουν διστακτικοί ἐμπρός σ' αὐτή τήν πίστη, ἀνοιξε, Κύριε, περάσματα στήν καρδιά τους για νά εἰσδύσουν οἱ ἀκτίνες τῆς Ἀναστάσεώς Σου.

Τό Πάσχα, ἀδελφοί μου, εἶναι μία ἔντονη κλήση για ἀφύπνιση• για νά ἀνθίσει και πάλι και νά καρποφορήσει ή ἀναστάσιμη πίστη μας. Για νά συντονισθοῦμε ἐκ νέου

στόν ὀρθόδοξο ρυθμό ζωῆς, νά ξαναβροῦμε τό ἀναστάσιμο ἦθος.

Πηγή: agiazoni.gr